

# РЕШЕНИЕ

№ 27221

гр. София, 16.12.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН  
СЪСТАВ**, в публично заседание на 15.11.2024 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова**

**ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева  
Мая Сукнарова**

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8080** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мая Сукнарова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от началник група в Отдел „Пътна полиция” на Столична дирекция на вътрешните работи (ОПП-СДВР) срещу решение № 3192/05.07.2024 г. по НАХД № 6252/2024 г. на Софийски районен съд (СРС), 19-и състав. С него е отменено като незаконосъобразно наказателно постановление № 24-4332-005902/21.03.2024 г. на началник група в ОПП-СДВР.

С касационната жалба се твърди, че обжалваното решение е неправилно като постановено при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила и при неправилно тълкуване на събраните по делото доказателства. Иска се отмяната му и произнасяне по същество, при което обжалваното НП да бъде изцяло потвърдено. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции.

Ответникът – Н. Б. Т. в представен по делото писмен отговор и в открито съдебно заседание чрез упълномощения адв. Г. Ч. оспорва касационната жалба като неоснователна. Моли обжалваното съдебно решение да бъде потвърдено. Претендира присъждане на сторените по делото разноски.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на

касационната жалба. Счита, че обжалваното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Настоящият 14-и касационен състав на Административен съд – София град намира касационната жалба като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес и в срока по чл.211, ал.1 от АПК за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е и основателна.

По делото е установена следната фактическа обстановка:

На 09.01.2024 г. около 18.00 часа в [населено място] по [улица] Н. Б. Т. управлявал с посока на движение от [улица] към [улица] лек автомобил марка „О.“, модел „3.“, с рег. [рег.номер на МПС] като на около 200 м преди [улица], реализирал ПТП с движещия се отпред лек автомобил „Форд Ф.“, с рег. [рег.номер на МПС]. При удара били нанесени материални щети на задна броня. Подаден е сигнал за ПТП до органи на КАТ от другия водач. На място е изпратен екип на КАТ, който установил на място другия водач. Попълнена е декларация от останалия на място водач, в която излага като механизъм на ПТП, че другият автомобил при движение напред е навлязъл в лентата зад него и го е ударил в бронята отляво. Изготвен е протокол за ПТП №1886064, в който е посочена като видима щета задна броня. Изготвена е скица на ПТП. Съставена е докладна записка за направените на място констатации. Н. Б. Т. попълнил декларация на 28.02.2024 г.

На 28.02.2024 г. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН), който е връчен на нарушителя на същата дата. Същият не е направил и не е подал възражения.

Въз основа на АУАН е издадено атакуваното НП от оправомощено със заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи лице - началник група в ОПП - СДВР. С него на Н. Б. Т. са наложени следните административни наказания: 1. на основание чл.185 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) глоба в размер на 20 лв. за нарушение по чл.20, ал.1 от ЗДвП; 2. на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП глоба в размер на 100 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от два месеца за извършено нарушение по чл.123, ал.1, т.3, б., „в“ от ЗДвП.

При така установеното от фактическа страна съдът е достигнал до следните прави изводи:

По т.1 от НП съдът е приел, че са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до нарушаване правото на защита на жалбоподателя, тъй като и в АУАН и в НП липсвало пълно описание на нарушението, обстоятелствата, при които то е извършено, както и законовите разпоредби, които са нарушени.

Посочената като нарушена разпоредба на чл.20, ал.1 от ЗДвП била обща, а конкретните задължения, които следвало да спазва водачът на МПС били посочени в другата разпоредба, а именно в чл.20, ал.2 от ЗДвП. Деянието не можело да бъде подведено под нормата на чл.20, ал.1 от ЗДвП. Не се сочело какво конкретно при управлението на МПС жалбоподателят не е взел предвид, с оглед яснота относно това какво се приема, че е нарушението, извършено от него. Така описаното словесно нарушение: „недостатъчен контрол“ над управляваното МПС в АУАН и в НП не вменияло задължение за водач на МПС. В нормата липсвало изискване за „достатъчен“ контрол от страна на водача на МПС.

По т.2 от НП съдът е приел, че както в АУАН, така и в НП не е описан съставът на нарушението, за което се сочи правна квалификация по чл.123, ал.1, т.3, б. „в“ от

ЗДвП. Не били посочени и обстоятелствата, при които нарушението е осъществено. Този порок съдът е квалифицирал като липса на задължителните реквизити, посочени в чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН.

На следващо място словесното описание на нарушението не отговаряло на посочената правна квалификация, тъй като нито в акта, нито в НП се твърдяло, че при ПТП са причинени само имуществени вреди. Такива дори не били описани подробно, а се сочело само, че има нанесени материални щети на задна броня. С това било нарушено правото на защита на жалбоподателя да научи в извършването на какво нарушение е обвинен. Изложените нарушения на процесуалните правила съдът е окачествил като съществени, тъй като, ако не били допуснати би последвало друго решение на въпроса. С тези съображения СРС е отменил изцяло НП като незаконосъобразно. Обжалваното решение е неправилно.

Необоснован е изводът на СРС, че както в АУАН, така и в НП липсвали пълното описание на нарушението, обстоятелствата, при които то е извършено, както и законовите разпоредби, които са нарушени. И в АУАН и в обжалваното НП е посочено, че на 09.01.2024 г. около 18.00 часа в [населено място] по [улица]Н. Б. Т. управлявал с посока на движение от [улица]към [улица]лек автомобил марка „О.“, модел „3.“, с рег. [рег.номер на МПС] като на около 200 м преди [улица]поради недостатъчен контрол на управляваното МПС реализирал ПТП с движещия се отпред лек автомобил „Форд Ф.“, с рег. [рег.номер на МПС], нанасяйки материални щети на задната броня. След ПТП напуснал мястото без да уведоми Службата за контрол на МВР по територия.

Така описано нарушението в достатъчна степен онагледява за какво точно противоправно деяние е ангажирана административнонаказателната отговорност на извършителя. Нарушението и обстоятелствата, при които то е извършено са достатъчно ясно и конкретно описани.

Съгласно чл.20, ал.1 от ЗДвП, водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват. Това е и съответстващата на описаното нарушение правна норма. Според нея всеки правоспособен водач е длъжен непрекъснато да контролира ППС, което управлява. Това означава, че водачът трябва да борава с превозното средство, като съобразява пътната обстановка. Този текст има самостоятелно съдържание и смисъл, поради което съставлява самостоятелно нарушение на правилата за движение. Ето защо настоящата съдебна инстанция не се съгласява с изводите, направени от районния съд, че конкретните задължения, които следвало да спазва водачът на МПС били посочени в другата разпоредба, а именно в чл.20, ал.2 от ЗДвП, като деянието не можело да бъде подведено под нормата на чл.20, ал.1 от ЗДвП, тъй като същата била бланкетна и не вмениявала задължение за водач на ППС. Дали в АУАН и НП е записано „поради недостатъчен контрол“ или е посочено, че водачът не е изпълнил задължението си непрекъснато да контролира лекия автомобил не променя смисъла на нормата, както и нейната приложимост в конкретния случай.

Поради това настоящата съдебна инстанция намира, че административнонаказателната отговорност на нарушителя е била правилно ангажирана на основание чл.20, ал.1 от ЗДвП. От субективна страна деянието е извършено по непредпазливост, като нарушителят е бил длъжен да контролира управляваното от него ППС, но не е сторил това, с което е предизвикал ПТП.

Неправилни са изводите на СРС и по отношение на нарушението по чл.123, ал.1, т.3

от ЗДвП.

Съгласно чл.123, ал.1, т.3, б.,„в” от ЗДвП, водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен, когато при произшествието са причинени само имуществени вреди, ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те, без да напускат местопроизшествието, уведомяват съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания.

В случая, противно на приетото от СРС, от съдържанието на АУАН и НП безспорно се установява, че на 09.01.2024 г. около 18.00 часа в [населено място] по [улица] Н. Б. Т. е реализирал ПТП с движещия се отпред лек автомобил, нанасяйки материални щети на задната му броня, като след ПТП е напуснал мястото без да уведоми Службата за контрол на МВР по територия. По този начин описано нарушението, дава достатъчно яснота нарушителят да разбере в извършването на какво точно е обвинен. Безспорно е и, че нанесените щети са само имуществени и че са върху задната броня на лекия автомобил, с което е реализирано ПТП от водача Н. Б. Т.. Поради това и последният е бил задължен да не напуска местопроизшествието, да уведоми съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието и да изпълни дадените му указания. Поради това настоящата съдебна инстанция приема, че посоченото в оспореното НП нарушение е било извършено от Н. Б. Т., като същото правилно е подведено под нормата на чл.123, ал.1, т.3, б.,„в” от ЗДвП. Нарушителят е действал виновно, тъй като е съзнавал общественоопасния характер на деянието, предвиждал е неговите общественоопасни последици и е целял именно тях. Изложеното се подкрепя и от събраните по делото писмени и гласни доказателства.

Правилно наказващият орган е приложил санкционните разпоредби на чл.185 от ЗДвП и чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП като санкциите са съобразени с тежестта на извършеното нарушение.

С оглед обществените отношения, които са обект на защита, разпоредбата на чл.28 от ЗАНН в случая е неприложима.

Настоящият съдебен състав намира също, че АУАН и обжалваното НП са издадени от материално компетентни лица по смисъла на закона. Спазени са сроковете за изготвянето им. И в двата акта се съдържа достатъчно точно и ясно описание на нарушенията и обстоятелствата, при които същите са извършени, като са посочени датата и мястото на извършване, участниците в ПТП, механизмът на причиняването им, поради което съдът приема, че не са били нарушени правата на санкционираното лице, както и възможността му да организира надлежно защитата си.

По изложените съображения настоящият състав приема, че с НП законосъобразно е ангажирана отговорността на Н. Б. Т.. Като е достигнал до различен извод, районният съд е постановил решение в нарушение на материалния закон, поради което същото следва да бъде отменено.

При този изход на спора основателна се явява претенцията на касатора за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции. Същите са своевременно поискани и следва на основание чл.37 от ЗПП вр. чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ да бъдат определени в размер на 200 лв. (по 100 лв. за всяка инстанция).

Водим от горното и на основание чл.222, ал.1 във вр. с чл.221, ал.2, предл. второ от

АПК, Административен съд – София град, 14-и касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 3192/05.07.2024 г. по НАХД № 6252/2024 г. на Софийски районен съд, 19-и състав. и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 24-4332-005902/21.03.2024 г. на началник група в Отдел „Пътна полиция” на Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Н. Б. Т. да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи сумата от 200 (двеста) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: